

Lopputyön portfolio 2024
Sara Hildén -akatemia

“Kadonnut retkikunta”

Konsta Kanto

ohjaajat:
Riikka Ajanki ja Kukka-Maaria Koskinen

Minä kuvantekijänä

Hei, mä olen Konsta Kanto ja olen nyt 17-vuotias. Olen käynyt kuvataidekoulua nyt tämän vuoden jälkeen 11-vuotta. Harrastin kuvataidetta varsinkin nuorempana huomattavasti enemmän harrastusten ulkopuolella, mutta se on vähentynyt vuosien varrella, kun kiinnostuksen kohteet ovat muuttuneet. Tykkään silti kuvataiteesta paljon. Siinä, missä muissakin taiteen muodoissa saa ilmaista itseään uskomattoman vapaasti, paperilla 3D:nä tai vaikka videoteoksella. Se on itselle tärkein osa taiteita, ja varsinkin kuvataidetta. Olen käynyt perheen kanssa monissa näyttelyissä, usein Tampereella, joskus Helsingissä ja moneen otteeseen myös ulkomailla.

Katsaus syventäviin opintoihin 8.-10vsk

Syventäviin opintoihin siirryttiin kahdeksannella vuosiluokalla ja ne jatkuivat viime vuoteen 2023 saakka. Siihen väliin mahtui paljon kaikenlaista kiinnostavaa ja kehityksen näkee selvästi katsoessa vanhoja töitä vaan parinkin vuoden takaa. Kolmesta vuodesta puolet vietettiin sarjakuvien parissa, tykkäsin piirtämisestä, mutta isojen töiden tekemisestä en, jolloin sarjakuva oli täydellinen ilmaisun muoto. Muita pajoja missä kävin, oli valokuvaus ja keramiikka. Syventävien lopussa oli myös koko ikäluokalle pakollinen nykyaiteen paja.

Pitkälti syventävistä opinnoista jäi mieleen juurikin kyseiset sarjakuvapajat, jossa vietin suurimman osa ajastani. Siellä enimmäkseen kehitin piirrosjälkeäni siihen, mitä se nykyään on.

Yksittäisistä teoksista parhaiten mielen päällä on ensimmäinen sarjakuva, minkä syventävien opintojen aikana tein. Sen lisäksi että muistan sen selvästi, se oli myös ensimmäinen työ, mitä tein itselle nyt tutulla tyyllillä. siitä lähtien suuri osa omista piirretyistä töistä on kehittänyt samaa väritäyteistä mutta tarkkaa piirto jälkeä.

Perusopintojen lopulla asetin itselleni tavoitteen syventäviä opintoja varten. Tavoite oli yksinkertainen ja selvä, se kuului näin, tee enemmän kuvataidetta kotona. Tavoite onnistui vaihtelevasti vuosien varrella. Yläkoulussatein joskus enemmän ja toisin vähemmän, mutta siitä ei muodostunut tapaa. Kuvataide ei pitkään aikaan ole ollut keskipisteessä elämässä, mutta lukion aloittamisen jälkeen se on harmillisesti jäänyt vielä vähemmälle.

Monet töistäni, joita tein syventävien opintojen aikana, käsittelivät ihan kunnon aiheita, mutta moni oli kyllä tehty ihan vain tekemisen ilosta. Yksi aiheista liittyi roskaamiseen, yksi kuolemaan ja toinen tuntemattoman pelkoon. Mutta ensimmäinen sarjakuva mitä tein syventävissä, oli kyllä tehty satunnaisesti tekemällä ja improvisoimalla kun pääsin pidemmälle. Selvää yhteistä teemaa töille ei ikinä muodostunut, moni töistä käsitteli varsin erilaisia aiheita.

Suhde taiteeseen

Oma suhteeni taiteeseen on muuttunut jonkin verran vuosien varrella, ainakin huomaan miettiväni vähemmän pinnallisesti taiteesta ja pohtien sen merkitystä enemmän, varsinkin omissa töissä.

Sosiaalisen median kautta tulee jatkuvasti uusia ideoita mistä ammentaa omaan tekemiseen, joskin aina niiden toteutus ei onnistu yhtä helpolla. Monissa näyttelyissä on myös syntynyt ideoita tuleville töille.

Useat aikaisemmista töistäni on ainakin jollain tasolla yrittänyt kuvastaa jotain laajempaa, abstraktimpaa teemaa, mutta se, kuinka hyvin se on ilmennyt, on ollut vaihtelevaa. Tykkään silti sanattomasta tarinankerronnasta, ja siihen liittyy usein abstrakteja teemoja. Usein teemat ovat myös omien arvojen mukaisia, mutta harvoin sellaisia, jotka eivät olisi jo suhteellisen universaaleja, liittyen esimerkiksi kuolemaan ja elämän arvaamattomuuteen.

Juuri yksi iso aihe, mihin moni työ on liittynyt, on ollut kuolema. kauniimmin sanottuna elämän arvaamattomuus ja sen arvostaminen. Se, miten ikinä ei voi tietää mitä seuraava päivä tuo tullessaan. Mutta taas se, mitä lopputyö käsittelee, on suhteellisen erilainen. Joskin tässäkin kuvataan kuolemaa, ei se ole lopputyön suurin teema tai aihe.

Lopputyön aihe

Lopputyön aihe tiivistettynä olisi tutkimusmatka toiselle planeetalle yrittäen löytää uutta kotia ihmiskunnalle. En muista tarkkaan hetkeä, kun tämän idean sain mutta voin kyllä löytää parikin syytä sille. Ensinnä tykkään yli kaiken piirtää luontoa, kasveja, maisemia ja eläimiä, varsinkin jos ne eivät ole tältä planeetalta, toinen oletettu syy olisi myös koko ajan ajankohtaisemmat uutiset ilmastonmuutoksesta ja maapallon resurssien ylikäytöstä.

Siinä missä aihe itsessään on selkeä, on alla piileviä teemoja montakin, osa tarkoituksella ja osa melkein vahingossakin. Työssä vahvasti esiintyy ilmastonmuuttoon liittyvät aiheet, kun tutkimusryhmä on lähetetty etsimään uutta kotia ihmiskunnalle, vahvasti viitaten maapallon asuinkelvottomuuteen. Työstä voi myös tulkita hieman ihmisen ahneuden kritiikkiä, varsinkin viitaten löytöretkiin. Viesti siitä, että ihminen ei voi vain mennä ja ottaa, mitä haluaa, kuten työssä oleva planeetta ei hyväksy tutkimusryhmää, johtaen kuolemaan.

Tekniikan valitseminen ei ollut vaikeaa, tykästyin puuväreihin jo lapsena. Rakastan värejä yli kaiken, ne ovat itselle omassa taiteessa todella tärkeitä, ja puuvärit antavat paljon mahdollisuuksia eri sävyille ja yksityiskohdille. Niitten käyttäminen oli myös itselle varsin tuttua puuhaa ja sen ansiosta sain keskittyä enemmän työn sisältöön, kun tekniikan hiomiseen.

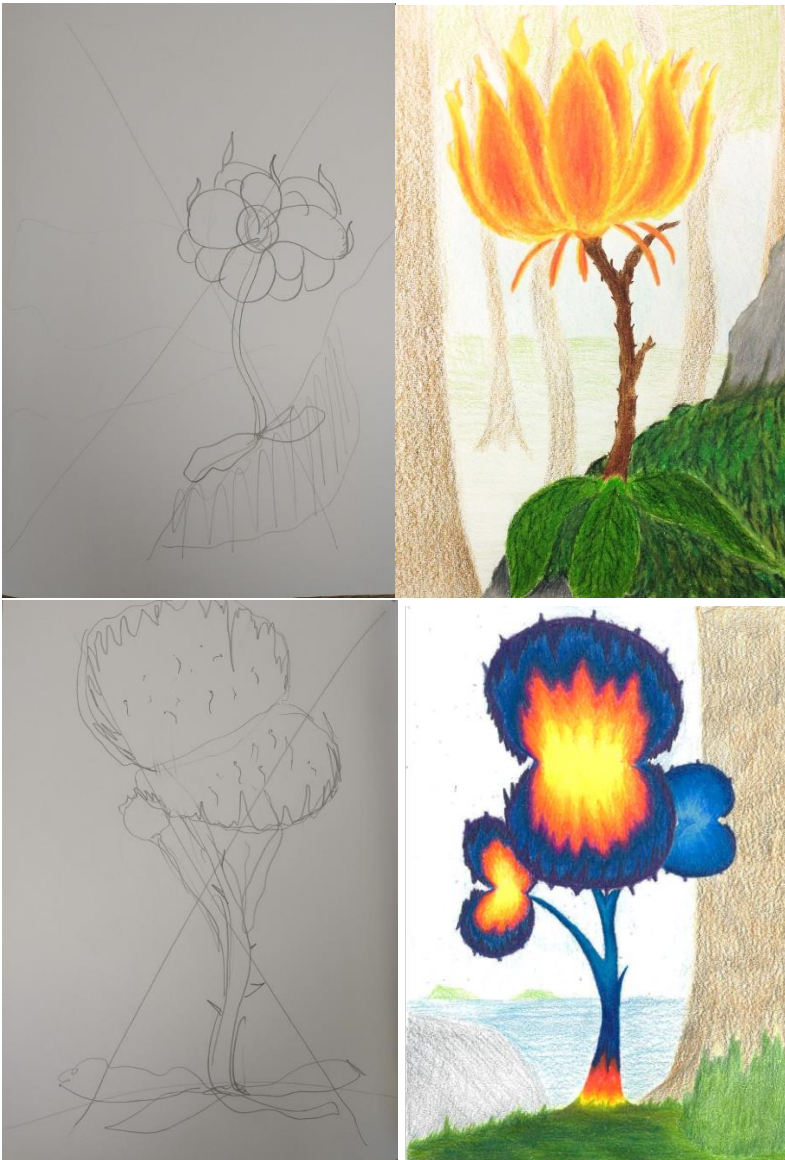
Varmaan suurin tavoite, jonka asetin itselleni, oli se, että työ vaikuttaisi kokonaisuudelta. Kaikki osat näyttäisivät selkeästi kuuluvan samaan teokseen. Olin myös tehnyt paljon sarjakuvaa ennen päättötyötäni, osittain halusin tuoda myös sitä esille tekemättä varsinaisesti sarjakuvaa. Juuri tästä tulikin työhön mukaan lisää sanatonta tarinankerrontaa ja tapahtumien kuvaamista vain kuvilla.

Mutta loppujen lopuksi työ sisältää pitkälti kaikki osa-alueet, joissa itse tunnen olevani vahvimmillaan. Työn kautta en yrittänyt erikseen oppia jotain uutta, vaan ennemmin hioa vielä itselle jo melkein ominaista piirrostyyliliä ja kerrontaa. Olenkin varsin tyytyväinen siihen päätökseen.

Työskentelyprosessi

Työn tekeminen meni pitkälti suunnitelman mukaan, aikataulun kanssa tuli arvatusti hieman ongelmia mutta työtä sai tehtyä eteenpäin kotona, jonka takia sekään ei ollut liian iso ongelma. Työskentelyprosessi oli aika selvä, ensin suunnittelin kaikki piirroksat, tekemällä niistä todella nopeat luonnokset. Tavoitteena oli saada kuva siitä, kuinka monta, ja millaisia kuvista jotakuinkin tulisi. Työskentelin kuva kerrallaan, ensin tein kunnon luonnostelun lyijykynällä. Sitten väritin pohjavärit, samalla päättämällä kuvan väripaletin. Sitten tuli oikea väritys, melkein jokaisessa kohdassa työtä on enemmän kuin yksi kerros väriä. Tein siis monella eri sävyllä paljon tasoja, kunnes olin tyytyväinen niihin. Sen jälkeen viimeisenä tuli viimeistely, johon kuului yksityiskohtien väritys ja taustan tekeminen.

Esimerkkejä alkuperäisestä suunnitelmasta lopulliseen piirrokseen.

Esimerkkejä alkuperäisestä suunnitelmasta lopulliseen piirrokseen.

Itsearviointi

Prosessi oli monimuotoinen, osa helpompaa ja osa vaikeampaa. Helpointa oli viimeistely ja viimeiset värikerrokset, siinä kohtaa rupesi näkemään piirroksen sen lopullisessa muodossaan ja ei pitänyt miettiä niin paljoa. Vaikeinta oli helposti luonnostelu, se oli eniten avotyötä vaativa ja oli myös päättötyön tarkin vaihe. Helposti paras vaihe päättötyön aikana oli se, kun piirros tuli valmiiksi, ja tunne vaan parani entisestään, kun piirroksia oli enemmän ja niitä pystyi tarkkailemaan yhtä aikaa. Siinä, missä päättötyön tekeminen oli kaikin puolin hauskaa, jos aloittaisin toisen, olisin tarkempi ajankäyttöni kanssa.

Olen kaikin puolin tyytyväinen siihen, minkälainen työstä tuli, se täytti asettamani tavoitteet varsin hyvin. Työ vaikuttaa yhdeltä kokonaisuudelta, ja siinä näkyy vahvasti oma kädenjälki.

